

зани съ битието на Крали Марко. Посочва се даже стъпката му, трапезата му, а по-долу — другъ камъкъ, съ който замърилъ сестра си и т. н.

Старото минало на Чокоба личи още отъ факта, че това село било „войнишко“. За тукашнитѣ „войници“ имало даже и пѣсенъ. Добавя се, че прѣзъ „голѣмото чумово“ (1812 г.) селото Чокоба, не пострадало, защото билс орано съ два бивола-близнаци!

Прѣзъ 1830 г. чокобенци се запжтили заедно съ околнитѣ селени да се прѣселятъ въ Русия, но турцитѣ ги върнали.

Около Чокоба се е подвизавалъ прочутиятъ войвода Димитъръ Калъчлията (родомъ отъ Турлакъ-махале, ново-загорско), за когото се разправя, че изгубилъ еѣдинъ отъ четницитѣ си при селото.

Чокоба е била прѣдимно българско заселище. Живущитѣ тукъ до освобождението 34 турски сѣмейства, слѣдъ това се изселили. Днесъ селото брои 107 сгради и 662 жители.

Тукашното училище е отъ 1872 г.

Между намѣренитѣ отъ Шкорпилови старини при Чокоба ще отбѣлѣжимъ надписа на мраморенъ камъкъ, въ който се споменувало за „Аполо, като спасителъ“, бронзови монети на града Девелтусъ, на императора Септимий Северъ и т. н.

Въ разровената до с. Чокоба могила били намѣрени разни монети и около 30 човѣшки скелета. (Ср. Шкорпилови, Могили, стр. 28).

Слѣди отъ развалини и изчезнали заселища около Сливень.

Вънъ отъ сръднєвѣковнитѣ крѣпости - заселища Асѣницъ, Марковицъ и т. н., на западъ отъ града, край течението на Асѣнювската Рѣка въ боаза, чието име Арсѣнювска е споменъ отъ първата крѣпость при самия Сливень, се намиратъ слѣди отъ други двѣ сръднєвѣковни български укрѣпления: Марѣнено и Марѣчено „градище“.

Марѣнено градище е разположено на бърдото, което свързва „Селишкия връхъ“ съ Синитѣ-Камъни. Надъ